

sudek od dřívější disciplinární komise (zvolené ještě rozpuštěným obecním zastupitelstvem), ustanovil zároveň tím dřívější členy komise za členy jím povolané disciplinární komise, k čemuž byl oprávněn. Ostatně žalobce ani proti způsobu ustanovení disciplinární komise gerentem ve sporu nečinil námitky. Jde již jen o to, zda služební poklesek, o němž si gerent vyžádal posudek (přijímání provise od firmy K. G.), opravňoval vládního komisaře k tomu, by žalobce propustil ze služeb žalované obce. Skutková zjištění, jež v tomto směru učinil první soud, byla v odvolání žalované obce napadena pro kusost řízení a nesprávné hodnocení důkazů a byly obcí v odvolacím řízení učiněny různé důkazní návrhy, jimž odvolací soud nevyhověl. Odvolací soud nedbal předpisu § 33 zákona č. 131/31 sb. z. a n., že ve sporech o hodnotu vyšší než 300 Kč projednává se věc před odvolacím soudem znovu v mezích určených návrhy stran v odvolání a že o řízení před odvolacím soudem platí obdobně ustanovení civilního soudního řádu o řízení před soudy první stolice jako soudy procesními. Odvolací soud provedl totiž řízení v podstatě podle předpisů čtvrté části civilního řádu soudního o opravných prostředcích (§§ 461 a násl. c. ř. s.), ač jejich použití není přípustné ve sporech pracovních, jde-li o předmět sporu 300 Kč převyšující, a neprovedl zejména důkazy, jichž bylo třeba k vyřízení uplatňovaného odvolacího důvodu nesprávného hodnocení průvodů. Právem vytýká tudíž dovolatel odvolacímu řízení vadnost a neúplnost (čís. 2 § 503 c. ř. s.). Věc není z tohoto důvodu zralá k rozhodnutí (§ 510 c. ř. s. a § 35 zák. č. 131/31 sb. z. a n.) a musila tedy býti vrácena odvolacímu soudu, by o ní dále jednal a vydal rozhodnutí nové. Pokud se týče výše požadované náhrady, nebyla zjištění prvního soudu o výši žalobcových požitků napadena odvoláním a žalovaná ničím nedolíčila, že žalobci — až na příspěvky k sociálnímu pojištění — bylo něco přisouzeno, nač neměl nárok. Povšechná výtky bez speciálního provedení nestačí, a nestačí ani v dovolání. Kdyby soud dospěl k závěru, že žalovaná žalobce předčasně ze služby propustila a že zavinila tím zároveň, že žalobce předčasně (před řádným uplynutím služebního poměru) pozbyl i výhod sociálního pojištění, jemuž povinně podléhal, a na žalovanou, ač byla smluvně k tomu povinna, — jak zjištěno — příspěvky k tomuto pojištění již nezapravila, mohl by žalobce žádati náhradu škody (§ 29 cit. zák. slova »bez újmy případných dalších nároků na náhradu škody«) na obci, aby mu totiž nahradila to, co musil vynaložiti, aby si tak zachoval výhody dotčeného sociálního pojištění.

Čís. 14682.

Nepřípustnost pořadu práva pro nárok zaměstnance městské obce se zvláštním statutem proti této obci na náhradu škody vzniklé mu neplněním naturálních požitků, na něž měl podle služební pragmatiky nárok.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1935, R II 270/35.)

Žalobce byl úředníkem žalované obce, pro niž platil zvláštní statut ze dne 20. ledna 1867 č. 5 z. z. moravského. Podle usnesení městského zastupitelstva žalované obce a dekretu ze dne 28. dubna 1914 platily

pro její úředníky předpisy obdobné služební pragmatice pro státní úředníky s některými úpravami. Poněvadž částí služebního platu žalobcova bylo seno, domáhá se žalobou náhrady škody, vzniklé mu tím, že mu seno nebylo dodáno, případně, že mu nebyla včas zaplacená náhrada zaň. První soud odmítl žalobu pro nepřipustnost pořadu práva. Rekursní soud námitce nepřipustnosti pořadu práva nevyhověl a prvnímu soudu uložil, by o žalobě dále jednal a rozhodl. Důvody: Pořad práva pro zažalovaný nárok jest přípustný, neboť žalobce opírá žalobní nárok o to, že mu žalovaná bezdůvodně zadržela jeho deputátní seno nedavši mu náhradu za ně po dobu více než 10 let, a že tedy bezprávným jednáním činovníků obecních byla mu způsobena škoda na majetku. Služební poměr tedy není podkladem žalobního nároku, nýbrž dal jen podnět ke vzniku nároku toho. Žalobce opřel tedy žalobní nárok o §§ 1295 a násl. obč. zák. Nároky takové však dle § 1338 obč. zák. jest uplatňovati u řádného soudu. § 40 zák. čís. 443 z 23. července 1919 neustanovuje výjimku z § 1338 obč. zák. Ostatně jest právo žádati na škůdci náhradu škody, způsobené jeho zaviněním, jež poškozenému z ustanovení § 1295 obč. zák. vyplývá, právem soukromým a zůstává jím i tehdy, když jednání nebo opomenutí škodu působící zakládá se z překročení veřejnoprávních předpisů (rozh. čís. 1602 sb. n. s. a obdobně čís. 13450 sb. n. s.).

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Nejvyšší soud vyslovil v rozhodnutí čís. 1978 sb. n. s., že poměr úředníků měst se zvláštním statutem jest poměrem veřejnoprávním a že pro spory z jejich služebního poměru nutno použití § 40 zák. čís. 443/19 sb. z. a n. Pro stručnost se poukazuje na toto rozhodnutí. Stejně vyslovil i senát pro řešení konfliktů kompetenčních v rozhodnutí ze dne 13. listopadu 1920 čís. 25 (Dodatek sbírky nejv. s. ročník 1920), že k rozhodování o nárocích úředníků statutárních obcí na služební požitky jsou povolány úřady administrativní. § 40 dotčeného zákona čís. 443/19 sb. z. a n. přikazuje správním instancím řešení sporu o služební příjmy a výslužné úředníků, o zaopatřovací požitky vdov a sirotek, jakož i ostatní spory, vzešlé ze služebního poměru úředníků. Žalobce uplatnil u správních úřadů nárok na náhradu sena, které mu žalovanou obcí v letech 1922 a 1923 nebylo dodáno, ač mu podle služební pragmatiky žalované obce příslušelo jako součást služebních požitků. V souzené věci uplatňuje pak žalobce náhradu další škody, která mu vznikla tím, že mu toto seno nebylo dodáno, případně že mu nebyla včas zaplacená náhrada v penězích v částce 17.365 Kč 50 h. Náhrada škody jest tedy i podle přednesu žalobce uplatněna z důvodu porušení služební smlouvy žalovanou obcí, i když jde o nárok podružný, vyvozený z primérního nároku na seno, případně jeho zaplacení (§ 912 obč. zák.). Tento nárok vyvěrá z vylíčeného služebního poměru žalobce, sdílí tedy osud nároku primérního a nehodí se k vyřízení pořadem práva. (Srovn. rozh. čís. 7134, 10693, 2225 sb. n. s. a rozh. n. spr. s. Bohuslav čís. 1291 a 4313). Vzhledem k tomu, že § 40 zák. čís. 443/19 sb. z. a n. má o příslušnosti předpis zvláštní a jde o zákon časově pozdější (lex posterior), nelze se tu dovolávati ustanovení § 1338 o. obč. z.